

PHẦN MƯỜI

Kiến Đức nghiên rắng nhìn theo chiếc xe của Phú Quang đưa Lam Phương đi. Họ đã tái hợp nhau và còn sắp đám cưới nữa. Không đâu, bọn này tưởng là tao để yên cho hay sao?

Hắn đi vòng qua cửa sau vườn hoa. Lam Ngọc hay ngồi chơi ở đó, có khi cả ngày và hàng giờ.

- Lam Ngọc!

Kiến Đức vui vẻ luồn con điều giấy màu sắc sỡ qua song cửa.

- Cho em nè.

Biết Kiến Đức nên Lam Ngọc cười vui vẻ:

- Anh Đức cho em? Cái gì vậy?

- Con điều. Để anh leo rào vào thả điều cho em xem, thích lắm!

Kiến Đức bấu tay lên chân song sắt, anh ta leo vào không khó máy và nhảy độp xuống đất, vờ nhưng không đứng dậy nổi:

- Lam Ngọc, đỡ anh dậy đi!

Tưởng thật Lam Ngọc đến bên cạnh đỡ Kiến Đức dậy. Chẳng những không đứng lên, Kiến Đức còn ôm choàng lấy Lam Ngọc hôn. Lam Ngọc cứ mở to mắt nhìn Kiến Đức.

- Em đừng nhìn anh như vậy, nhắm mắt lại đi. Một lát nữa chơi điều, bây giờ mình vào đây, anh có cái này hay lắm. Đi theo anh!

Kiến Đức dắt Lam Ngọc vào nhà kho. Lúc chung sống với Lam Phương, anh ta từng ra phía sau, nên biết có một nhà kho. Đẩy cửa vào, anh ta thận trọng lôi Lam Ngọc vào và đóng chặt cửa lại. Xong anh ta lôi một tấm ny lông trải lên mặt nền xi măng nhà kho.

- Ngồi xuống đây đi Ngọc!

Lam Ngọc có biết gì đâu, cô cứ ngồi xuống theo lệnh Kiến Đức. Anh ta cùng ngồi xuống, ôm Lam Ngọc vào lòng và hôn cô, bàn tay nhám nhúa cời chiếc áo trên người Lam Ngọc ném ra xa, anh ta đẩy Lam Ngọc nằm xuống và bắt đầu giở trò thú tính.

- Em đừng nói với ai là em gặp anh cả Ngọc nhé. Anh sẽ thương em, cho em bánh kẹo.

Lam Ngọc có biết gì đâu, cô khờ khạo để cho Kiến Đức lợi dụng mình, rồi cứ mỗi sáng khi tất cả rời nhà, bà vú bận bịu công việc, không ai chú ý đến Lam Ngọc, cô lại ra phía sau vườn ngồi chờ Kiến Đức đến. Anh ta lại đốn mặt giở trò.

- Cô Ngọc ơi!

Lam Ngọc đi ra, tay cô cầm con điều, mặt hớn hờ:

- Vú ơi! Đẹp không? Con thả điều cho bay lên ghen vú?

Bà vú cau mày:

- Ai cho cô con điều này vậy?

- Kiến Đức cho.

- Kiến Đức?

- Ảnh khen con đẹp, ngoan ngoãn đáng yêu.

Bà vú sừng sốt:

- Kiến Đức còn dắt con làm gì nữa?

- Ảnh hôn con nữa, ảnh nói con hãy sinh con cho ảnh.

Thất kinh hồn vía, bà vú lôi Lam Ngọc vào nhà:

- Trời ơi, sao con khờ vậy? Kiến Đức lợi dụng con đó.

- Không đâu, ảnh nói là ảnh yêu con.

- Trời ơi! Cô Ba ơi là cô Ba! Nó muốn làm tiền cái nhà này thôi. Cô đừng có gặp Kiến Đức nữa, nó là người xấu.

- Kiến Đức là người xấu?- Lam Ngọc cãi lại- Không đâu, ảnh đẹp trai nè, ảnh thương con, hôn con hoài.

Bà vú ứa nước mắt, vừa giận Kiến Đức vừa thương Lam Ngọc quá khờ dại, bị anh ta hại mà không biết. Bây giờ có nói cũng không sao giải thích cho Lam Ngọc hiểu, cách tốt nhất là báo tin cho ông Lâm biết, tìm cách ngăn chặn Kiến Đức. Không ngờ con người anh ta bị ỏi đến độ biết Lam Ngọc điên điên khùng khùng cũng lợi dụng, không biết anh ta có còn là con người nữa hay không.

...

- Con vào đây cho vú bảo!

Lam Phương lo lắng bước vào trong:

- Có chuyện gì vậy vú?

- Có có biết mấy tháng nay, cứ cách một hay hai ngày, Lam Ngọc ra nhà kho sau vườn gặp Kiến Đức và bị hấn dụ dỗ làm chuyện bậy bạ?

Lam Phương sừng sốt:

- Trời đất ơi! Có chuyện này nữa sao vú?

- Vú cũng mới biết. Con ra nhà kho mà xem. Anh ta cho Lam Ngọc những con điều giấy sắc sỡ, vú cứ nghĩ là con hay Phú Quang mua cho, nên để Lam Ngọc ra đó thả điều, ai ngờ...

Lam Phương giận dữ:

- Đồ đốn mạt! Được rồi, vù để chuyện này cho con và anh Khôi xử lý, đừng cho ba con hay.

Lam Phương giận dữ quyết ở nhà canh Kiến Đức. Quả thật, anh ta trèo tường rào vào một cách thành thạo, mồm huýt sáo khe khẽ:

- Lam Ngọc!

Lam Phương quật mạnh cây chổi vào đầu Kiến Đức:

- Là tôi, không phải Lam Ngọc nào cả. Anh là đồ khốn nạn, cả đến chị tôi là người không bình thường anh cũng lợi dụng được. Coi chừng tôi đi thưa công an, cho họ còng đầu anh đó.

Kiến Đức bình tĩnh chụp cây chổi ném ra xa:

- Em cứ đi thưa đi. Tôi mong em đi thưa xem ai mang nhục cho biết. Em làm như tôi không biết gia đình em là người xem trọng sĩ diện.

Lam Phương giận run cả tay chân:

- Tôi cắm anh vào nành tôi. Lẽ ra, lúc này khi anh trèo tường vào, tôi đã tri hô ăn trộm, cho họ đánh bẻ đầu anh ra rồi. Làm ơn đi cút xéo giùm. Tôi thật tởm lợm thay cho anh, anh còn thua cả con chó.

- Em quá đáng rồi đó Lam Phương, dẫu sao thì anh cũng từng là chồng của em.

- Tại vì tôi làm anh nên mới lấy anh. Cút xéo đi đồ vô liêm sỉ!

Kiến Đức cười đều:

- Bây giờ không phải là anh cần Lam Ngọc mà cô ấy cần anh. Nếu như cô ta có nổi điên lên, em đừng có trách sao anh không đến chơi với cô ta đấy.

Kiến Đức leo trở ra, Lam Phương nhìn theo, cô không hiểu nổi tại sao mình có thời gian chung sống với anh ta nữa, bộ mặt anh ta lộ ra còn dơ bẩn hơn cả một con chó.

- Anh Đức! Anh Đức...

Kiến Đức vừa nhảy qua hàng rào, Lam Ngọc chạy ra, cô nhảy chơi chơi lên gọi Kiến Đức.

- Vào đây thả điều với em đi anh Đức. Đừng có đi!

Lam Phương phải ôm Lam Ngọc lại:

- Anh ta là người xấu, chị không nên gặp anh ta nữa.

- Không đâu! Chị thích chơi với anh ấy, anh ấy dạy chị thả điều.

Kiến Đức đứng bên ngoài hàng rào cười lớn:

- Em thấy không Lam Phương? Chị của em vừa nói là cô ấy thích được anh dạy thả diều.

- Anh đi đi!

Lam Phương dùng hết sức mình lôi Lam Ngọc vào nhà, mặc cho Lam Ngọc khóc âm ỉ:

- Chị muốn đi thả diều với anh Đức. Mau thả chị ra! Em thả chị ra Phương ơi!

Lam Phương ứa nước mắt:

- Anh ta là người xấu, chị đừng có gặp mặt anh ta nữa.

- Không! Thả chị ra!

Lam Phương đóng cửa và khóa trái lại cô không sao giải thích được cho Lam Ngọc hiểu, thôi thì nhốt Lam Ngọc lại.

- Em nhốt Lam Ngọc cũng không phải là cách tốt.

- Vậy anh bảo em làm sao. Được thả ra, chỉ sẽ ra sau kho và Kiến Đức lại leo rào vào.

- Em hãy để anh và anh Khôi đi gặp Kiến Đức.

- Anh ta chỉ muốn trả thù anh và em thôi.

- Hãy cứ để cho anh và anh Khôi.

Kiến Đức không đến nữa, Lam Ngọc trở thành biếng ăn biếng ngủ. Cô ngồi thân thờ nhìn cánh diều bay lên cao.

- Anh Đức ơi! Anh ở đâu?

Lâm Khôi và Phú Quang đi tìm Kiến Đức. Anh ta đang sa đà bên những ly rượu và gái. Nhìn thấy cả hai, anh ta lờ đi như không quen.

Lâm Khôi cố nén giận:

- Tôi muốn nói chuyện với cậu.

- Chuyện gì?

- Anh muốn bao nhiêu tiền thì buông tha cho Lam Ngọc?

Kiến Đức cười khẩy:

- Mấy người cho xây hàng rào cao lên, giăng cả dây kẽm gai và xích cả chó bec-giê ở đó, tôi dám leo vào nữa hay sao mà buông tha với không buông tha?

- Tôi cảnh cáo cậu, nếu còn đi gặp Lam Ngọc nữa, chớ có trách tôi.
- OK. Nhưng nếu cô ta vì nhớ tôi mà phát điên lên, lúc đó mấy người đừng có đi tìm tôi năn nỉ đấy.

Hết còn ghì được con giận, Phú Quang chụp ngực áo anh ta, toan nhện cho mấy cú đấm nên thân. Lâm Khôi can ra:

- Đối với hạng người này, anh đánh chi cho bản tay. Nó là súc vật chứ không phải con người nữa.

Một câu chửi đầu điếng, Kiến Đức giằng tay Phú Quang đẩy ra:

- Đúng đấy! Đánh tao mày sẽ dơ tay đó Phú Quang. Nhưng con vợ của mày cũng từng bị tao làm cho bản mất rồi.

Bốp! Phú Quang vung nắm tay cắm hờn vào giữa mặt Kiến Đức, tắt tịt câu nói mất dạy của anh ta, máu mũi lẫn máu miệng của anh ta phun ra. Phú Quang gằn giọng:

- Tao đánh cảnh cáo mày! Đừng có làm quá, tao sẽ đánh mày như đánh một con chó đó.

Lâm Khôi lôi Phú Quang đi. Kiến Đức vừa lau máu miệng, vừa cảm tức nhìn theo. Khôn kiếp! Mối thù này nhất định trả. Phú Quang! Mày hãy đợi đấy!

Lam Ngọc nằm giật dụa, cô không buồn ăn thứ gì hết, ăn vào bao nhiêu nôn ra hết bấy nhiêu, người cứ hâm hấp sốt. Bà vú lo lắng:

- Theo vú biết, Lam Ngọc đang cần thai con ạ.
- Cần thai?

Lam Phương kêu lên:

- Vú đừng làm con sợ!
- Con xem, nó có những triệu chứng như lúc con mang thai vậy.

Lam Phương rưng rờ:

- Làm sao đây hả vú?
- Chuyện này lớn quá, vú không dám có ý kiến. Con cần phải nói cho ba mẹ con biết.

- Ba con sẽ chết mất, vú ạ.

- Nhưng con thấy không, Lam Ngọc dường như điên nặng hơn, suốt ngày nó cứ gọi tên Kiến Đức.

Lam Phương ứa nước mắt, cô từng là nạn nhân của Kiến Đức. Hơn nữa, không thể nào để Lam Ngọc mang thai và sinh con, đưa con ra đời rồi cũng sẽ như mẹ nó, ảnh hưởng chất độc màu da cam, thành một con người không bình thường.

Song trái với sự lo sợ của Lam Phương, ông Lâm chỉ ngồi im lặng.

- Con và bà vú đưa nó đi lấy cái bào thai đó ra đi, không để được đâu.
- Ba ơi! Ba không sao chứ?
- Ba không sao. Hãy lo cho mẹ con kia!

Nước mắt bà Lâm chảy ra:

- Dù con không phải do mẹ sinh ra, nhưng con lại là đứa con làm ấm lòng cha mẹ nhất.

- Con cũng từng làm khổ ba mẹ.
- Không! Những ngày này có bé Sơn có Phú Quang và con, ba mẹ vui lắm.

Lam Phương ôm choàng lấy bà. Cả hai người mẹ, cô đều yêu thương lo lắng. Mong rằng những sóng gió đi qua, cho bình minh rọi ánh sáng vào.

Lam Phương thầm nghĩ, may là lúc đó Phú Quang không vì tham tiền mà cho Lam Ngọc. Nếu không, hẳn cả đời anh không biết hạnh phúc gì cả.

Cô đem ý nghĩ này nói cho Phú Quang nghe, anh mỉm cười:

- Thật ra lúc đó, anh cũng có phân vân, nhưng rồi tình yêu trên tất cả.
- Ngày ấy, anh cũng đâu có chọn em, anh chê em là con nít.

Phú Quang cười, ôm Lam Phương vào mình:

- Bây giờ anh chỉ có mỗi mình em. Em là nguồn hạnh phúc, là ánh sáng của đời anh.

Lam Phương khép mắt lại đón nhận nụ hôn của anh. Anh thì thào vào tai cô:

- Anh yêu em, cô nhỏ bướng bỉnh.

Có tiếng gõ cửa, Ngọc Thúy ngồi trên ghế xa lông, cô mệt nhọc khẽ giọng:

- Vào đi, cửa không khóa. Hiền hả em?

Cánh cửa bị đẩy vào. Là Cao Khải. Ngọc Thúy bật dậy như cái lò xo.

- Anh Khải!

Khải bước vào, anh ta không quên thận trọng đóng cửa và gài chốt lại. Ngọc Thúy sợ hãi:

- Người ta đang đi tìm anh đó, sao anh còn dám về đây?
- Anh hết tiền rồi, em có đưa cho anh.
- Anh cần bao nhiêu?
- Hai chục triệu.

Ngọc Thúy kêu lên:

- Em làm gì có đến ngàn ấy tiền mà đưa cho anh, em còn phải để dành tiền nuôi con và đi sinh nữa.

Cao Khải xuôi xị:

- Vậy thì mười lăm triệu.
- Năm triệu thôi.

Cao Khải nhăn mày:

- Phải khó khăn vất vả lắm anh mới về đây. Anh đưa em đâu có ít mà bây giờ em đưa cho anh có năm triệu, anh lấy gì để xài. Em nói là anh tự do hay kiếm tiền được như hồi xưa sao?

Ngọc Thúy sầm mặt:

- Em không trách anh, sao anh lại đi trách em? Vì ai mà em bị tù tội, cái án sẽ không dưới mười năm, về tội vận chuyển ma túy. Ai sẽ nuôi con? Hai đứa chứ đâu phải một đứa. Em cứ tưởng anh chỉ có một mình em, ai ngờ anh có cả chục người vợ. Anh làm khổ em, anh còn muốn gì nữa?

Khải gất:

- Bây giờ em trách anh đó sao? Lúc sướng cùng hưởng, khi hoạn nạn cùng chia chừ. Đưa cho anh mười triệu, mau lên đi!

Thấy Ngọc Thúy ngồi yên, Khải bực mình:

- Sao em còn chưa chịu đi lấy tiền đưa cho anh?
- Mười triệu, em không có.
- Ngàn ấy tiền, em làm gì hết đi?
- Em đưa cho mẹ em giữ hết rồi.
- Mẹ đâu rồi?
- Mẹ ở ngoài tiệm cho thuê đồ cưới.

Khải thở dài:

- Năm triệu thì anh làm được gì, vài hôm lại hết.

- Anh chỉ nghĩ cho anh mà không nghĩ đến cho em. Nếu như em không được Phú Quang bảo lãnh, bây giờ nằm trong trại giam rồi.

Tủi thân, Ngọc Thúy bật khóc:

- Lẽ ra anh biết chuyện này là chuyện chết, anh không nên vương vào.

- Anh không buôn cái này, thì làm gì để có nhiều tiền đây? Anh không có tiền, em sống với anh hay sao?

Ngọc Thúy ngồi lặng người. Cô biết là Khải nói thật, nếu anh ta không có tiền, không đời nào cô ta lấy anh. Khải chi tiền hào phóng, chính vì thế mà cô phụ Phú Quang. Cái bẫy tiền ngọt ngào được cô rơi vào đó, cô có tất cả những cái mà tưởng chừng cả đời không bao giờ có được, và bây giờ điều cuối cùng của nhà giam đón cô. Mấy tháng trong tù mà cô tưởng chừng như mấy năm. Một căn phòng nhỏ và tối chứa mấy chục con người, họ tranh ăn nhau. Cũng lần đầu tiên trong chuỗi đời tù tội của mình, Ngọc Thúy biết như thế nào là cơm chan nước mắt, những hạt cơm rời rạc ăn với cá muối. Ăn mà nước mắt cứ tuôn dòng, ăn mà cảm hận Cao Khải đã đưa cuộc đời mình vào ngõ cụt.

Khải sốt ruột:

- Em khóc gì nữa? Lấy tiền đưa cho anh, anh không ở nhà em được đâu. Chìa khóa em để đâu rồi?

Khải ôm Ngọc Thúy vào lòng, anh biết cô chịu ngọt, nếu anh xằng quá chưa chắc cô chịu đưa cho anh đồng nào.

- Anh biết là anh làm khổ em, nhưng nếu anh không buôn bán thứ này, anh đâu có được em. Điều này chứng tỏ anh rất yêu em.

Ngọc Thúy cay đắng:

- Với những người phụ nữ kia khi anh cần đồ ngọt họ, anh cũng nói như đã nói với em, đúng không?

- Nông nổi này em còn ghen hay sao?

- Không phải em ghen, mà em đau lòng vì em đã quá tin anh, hết lòng hết dạ với anh, để cuối cùng là như thế này đây. Em sợ ở tù lắm, anh biết không?

- Người ta không bắt em vào tù đâu, ít nữa họ cũng để em sinh nở cứng cáp. Khi nào em sinh xong độ hơn một tháng, anh sẽ cho người về đón em đi. Ở lại, họ sẽ bắt em vào tù. Anh đưa em sang Nam Vang sống, ở đó không sao cả.

Ngọc Thúy mừng rỡ:

- Có thật không anh?

- Thật! Em sinh con cho anh, anh đổi em làm gì.

Cao Khải vừa vuốt ve vừa dỗ ngọt, Ngọc Thúy bắt đầu xiêu lòng. Cô không muốn ở tù, cô cần phải đi. Nghĩ đến chuyện quay lại trại giam là Ngọc Thúy rùng mình sợ hãi.

Một bóng người nhẹ nhàng lách người qua cánh cửa và chạy đi. Ông Trí! Cần phải nhanh lên. Nếu không, con gái ông sẽ mềm lòng, lấy tiền đưa cho cái tên đốn mạt đó. Ông từng xem Cao Khải như vị ân nhân và cứu tinh đưa gia đình ông thoát khỏi cái nghèo, song bây giờ ông đang nắm giữ của anh ta một số tiền lớn, ông chẳng dại gì đưa cho anh ta...

Khải cất tiền vào túi, anh ta biết khó còn cơ hội gặp nhau như thế này nữa nên bịn rịn:

- Em sinh con cho cứng cáp đi, anh sẽ cho người về đón mẹ con em sang Nam Vang.

Khải tha thiết hôn Ngọc Thúy:

- Thôi, anh đi đây!

Khải quay lưng đi ra cửa, trong túi của anh ta có mười triệu. Cánh cửa vừa kéo ra, Khải thất sắc vì toán công an đang dàn trước cửa, súng lăm lăm chia vào anh.

- Cao Khải! Anh đã bị bắt. Giơ tay lên đầu!

Khải máy móc đưa hai tay lên đầu. Anh ta bắt gặp ông Trí đang nhìn anh. Khải hiểu là chính ông ta đi báo, mắt Khải long lên thù hận. Cái còng số tám bập vào tay anh ta, Khải hiểu tất cả đã hết. Anh ta bị áp giải đi.

Ông Trí thở phào:

- Đã bắt được nó, con sẽ không bị nặng tội lắm đâu, mười năm tù là cùng.

Ngọc Thúy bàng hoàng:

- Chính ba đã đi báo bắt anh Khải?

- Phải.

- Tại sao ba làm như vậy hả ba?

- Ba không muốn con dây dưa với nó. Nó đã hại con, còn muốn về đây bảo con đưa tiền cho nó đi trốn hả, đừng có hòng. Suy cho cùng... ba làm bổn phận của một người dân thôi.

Ngọc Thúy lắc đầu, cô biết không phải như vậy, ông sợ Khải đòi số tiền đã đưa. Khải vào tù là xong, chắc chắn không bao giờ Khải khai ra cái chuyện đã đưa cho Ngọc Thúy bao nhiêu tiền.

Ngày xưa cô đã vì tham tiền ngã vào vòng tay Khải. Cô tỉnh ngộ rồi. Còn cha, sao ông vẫn như thế, đồng tiền luôn đi trước mọi nhân nghĩa.

Ông Trí xun xoe đón Phú Quang:

- Con mới về, vào nhà nghỉ đi con, để ba bảo tụi nó làm cho con ly nước dừa uống cho mát.

Biết Phú Quang và con gái mình đã ly hôn, và chính mình cũng một thời gian ruồng rẫy Phú Quang, song lúc này ông Trí lại vồn vã sẵn đón, hy vọng Phú Quang lại như ngày nào đó cho Ngọc Thúy.

- Mấy ngày nay, Ngọc Thúy không khỏe trong người, song nó vẫn nhắc con. Con bận lắm hay sao mà cả tháng mới chịu về nhà?

Phú Quang đón ly nước, gật đầu:

- Dạ, con hơi bận ba ạ. Ngọc Thúy không khỏe rồi đi bác sĩ chưa ba?

- Chưa. Nó đợi con về nhờ con đưa đi bác sĩ tỉnh khám.

- Để lát chiều con qua, sao bao không bảo Ngọc Hiền đưa đi?

- Con bé kia bận túi bụi ngoài tiệm, thời gian đâu mà đưa đi. Phú Quang à! Ba biết con vẫn còn thương Ngọc Thúy, thôi thì chuyện gì cũng bỏ qua hết đi nghe con.

Phú Quang lắc đầu:

- Con giúp đỡ Ngọc Thúy vì tình cảm bạn bè thôi. Sau này, có lẽ con cũng không rảnh rang lắm đâu ba, con chuẩn bị cưới vợ.

Ông Trí sừng sốt:

- Con cưới vợ, rồi con Thúy con bỏ mặc nó hay sao?

- Sao ba lại hỏi con như vậy, con và Ngọc Thúy đã ly hôn, là quyết định của Ngọc Thúy và cũng là của ba nữa. Con lo lắng cho Ngọc Thúy vì tình cũ nghĩa xưa, chứ làm sao mà nổi duyên chồng vợ hả ba.

Ông Trí hệt hăng rồi vụt mĩa mai:

- Ba cứ nghĩ con tha thứ cho nó. Con bỏ nó cũng phải bây giờ nó bị tù rồi.

- Không phải Ngọc Thúy đi tù mà con bỏ Ngọc Thúy. Có những tình cảm mà khi muốn nối lại không được. Lam Phương cũng vì con mà chịu quá nhiều cay đắng. Cô ấy lại sinh cho con một đứa con, con phải có bổn phận với Lam Phương và cả đứa con trai của mình nữa ba ạ.

Đứng bên trong, Ngọc Thúy ghen ngào, cô đã đánh mất hạnh phúc của mình, tất cả là lỗi ở cô. Có nuôi tiếc cũng quá muộn màng, tương lai của cô bây giờ mới mù mịt. Cao Khải đi tù, cô một nách hai đứa con, một đứa còn nuôi dưỡng dạy dỗ và một đứa con sắp chào đời, cô lại phải quay vào tù. Nghĩ đến tương lai, Ngọc Thúy thấy đau khô và muốn chết đi cho rồi. Cô khóc nức lên.

Phú Quang bước vào trong, anh đặt tay lên vai Ngọc Thúy:

- Anh không có nhiều tiền lắm, song anh cũng có thể giúp em khi em cần, chỉ thế thôi. Lam Phương cũng khổ nhiều rồi, anh không có quyền gây đau khổ cho cô ấy.

Ngọc Thúy ôm choàng Phú Quang nức nở:

- Khi em biết anh là người tốt, tiếc là đã quá muộn.
- Em hãy can đảm lên, sống và lo cho con.
- Bao giờ anh đám cưới?
- Cuối tháng này, một bữa tiệc ra mắt họ hàng thôi.
- Có lẽ anh không cần lời chúc hạnh phúc, song em vẫn chúc em hạnh phúc.
- Cảm ơn em.

Phú Quang quay về Sài Gòn vào sáng hôm sau. Lam Phương vui mừng:

- Em cứ nghĩ phải chiều anh mới về.
- Em có biết tại sao anh về nhanh không?
- Không.
- Anh nhớ con và em. Tối đêm qua, ngủ nửa đêm dậy, anh sờ bên cạnh thấy trống trải mới biết mình ở bên nhà ba mẹ, thế rồi anh không ngủ được nữa, cứ nằm nhớ em và con chờ sáng luôn.
- Như vậy một lát anh đi ngủ lại đi.

Phú Quang nheo mắt đùa:

- Em phải nằm bên cạnh anh, anh mới ngủ được.
- Em sẽ ở cạnh anh, chịu chưa?
- Chịu hai tay, hai chân luôn.

Lam Phương bật cười, cụng đầu mình và đầu Phú Quang. Tình yêu lên ngôi cho cả hai lấy cuộc đời là cả thiên đường hạnh phúc.

- **N**gọc! Lam Ngọc!

Tiếng gọi tên Lam Ngọc nhỏ rồi lớn hẳn.

Lam Ngọc giật mình nhìn ra, Kiến Đức đang ở bên ngoài cánh cửa sắt. Cô kêu lên mừng rỡ:

- Anh Đức, vào với em đi!

- Cửa khóa, anh đâu có vào được.

- Thì anh leo rào vào.

Kiến Đức lắc đầu:

- Kẽm gai đâm vào tay anh đau lắm. Em có nhớ anh không Ngọc?

- Em nhớ anh lắm.

- Anh biết hôm rày em bệnh đi bệnh viện, anh thương em lắm, em biết không? Tất cả tại Lam Phương, nó giết con của chúng mình đó.

Lam Ngọc ngậy thơ:

- Con của chúng mình?

- Ừ. Em không biết sao, bác sĩ chích cho em mũi thuốc đau lắm phải không?

Lam Ngọc gật đầu:

- Đau lắm, em muốn kêu lên mà kêu không được.

- Em phải biết căm thù Lam Phương, em hiểu không?

- Em không biết. Em lấy hai cái chai này, đi vào nhà kho, mở nắp ra, trút xuống nền nhà cho anh. Làm như anh nè, em hiểu không?

- Ừ.

- Em vào trong làm như anh bảo, xong mang hai chai không ra cho anh.

Lam Ngọc hăm hờ mang hai chai nước vào, cô mở rộng cửa kho cho Kiến Đức nhìn thấy.

- Làm như vậy hả anh Đức?

- Ừ. Em ngoan lắm! Còn hai chai nữa nè, đổ nốt xuống.

Lam Ngọc làm theo lời Kiến Đức, anh ta đưa cái quẹt gas.

- Bây giờ em đốt đi.

Kiến Đức đưa cây que thông cho Lam Ngọc, bảo cô bật quẹt ga, sau đó chờ cây que thông cháy, nén xuống nền đất.

Bùng! Lam Ngọc hoảng sợ lùi lại. Lửa gặp xăng bùng cháy dữ dội. Lam Ngọc sợ hãi chạy bỏ ra, cô hét gọi Kiến Đức, song anh ta đã nhanh chân tẩu thoát, ngọn lửa cháy dữ dội, toàn khu nhà kho nằm trong biển lửa, rồi liếm nhanh vào dãy nhà bếp, bùng cháy to lên. Lam Ngọc sợ thất kinh, toán người làm la hét và cố dập ngọn lửa.

Trong cơn kinh hoàng nhất, Lam Ngọc chạy tìm chỗ trốn, cô chạy ngược vào nhà thay vì chạy ra cổng, chạy miết lên cầu thang lầu, chạy lên sân thượng và ở luôn trong đó, chôn vào một góc.

- Cháy... cháy.. cháy...

Cô hét la cháy theo tiếng người bên dưới hoảng loạn. Con điên nổi dậy, cô đứng lên thành lan can, cong người hét to, thất thanh:

- Cháy... cháy... cháy...

Đứng từ xa, Kiến Đức cười nham hiểm. Anh ta vui quá là vui, vì đã khiến được Lam Ngọc đốt nhà.

Phú Quang cảm! Lam Ngọc! Bọn mày cứ vui đám cưới đi, tối nay hưởng tuần trăng mật trong cái nhà cháy đó.

Đang cười hớn hở, Kiến Đức bung miệng vì Lương đi tới. Anh nhìn Kiến Đức và chộp mạnh cổ anh ta:

- Anh đi với tôi.

Kiến Đức chống lại:

- Tại sao tao phải đi với mày?

- Mày là người hiểu hơn ai hết mà.

Lương khóa tay Kiến Đức dễ dàng. Kiến Đức gục mặt, anh ta hiểu mình phải trả giá cho hành động điên cuồng của mình.

Buổi tiệc mời chừng ba chục người khách cùng họ hàng. Ông Lâm vui nhất, mang ly rượu đến chúc mừng:

- Ba chúc cho hai con trăm năm hạnh phúc. Sang năm cho ba một đứa cháu ngoại nữa.

- Cám ơn ba.

Phú Quang nhận ly rượu uống cạn. Điện thoại trong túi anh reo, Phú Quang cau mày rút máy ra, nét mặt vụt tái dần. Chúng mình về ngay, Lam Ngọc nổi điên, chị ấy đốt nhà.

Tiệc cưới ồn ào hẳn lên, mọi người lao ra đường chạy về nhà. Căn biệt thự đồ sộ đang nằm trong biển lửa. Ông Lâm đứng bàng hoàng rồi ngất xỉu trong tay Lam Phương.

- Ba ơi! Tỉnh lại ba ơi!

- Lam Phương để anh phụ em đưa bác trai đi bệnh viện.

Không ngờ Lương có mặt. Lam Phương mếu máo:

- Nhờ anh giúp em. Em chết mất anh Lương ơi.

- Em phải bình tĩnh chứ.

Lên xe rồi, Lam Phương còn ngoái đầu nhìn lại. Dường như Phú Quang đang lao vào biển lửa, cô thất thanh gọi Phú Quang, chiếc xe đưa cô đi xa...

Trên tầng sân thượng cao chót vót, Lam Ngọc nhảy lung rung giữa làn khói đen bốc lên cao ngùn ngụt. Cô gào to thất thanh điên loạn gọi:

- Thả tôi ra! Anh Đức ơi, anh cứu em... anh Đức ơi, anh ở đâu?

Phú Quang đã lên tới sân thượng, lửa nóng hừng hực, anh hét gọi Lam Ngọc trong làn khói đen kịt. Cô nhảy đập xuống khi thấy Phú Quang:

- Cứu em với...

- Ngọc đừng la hét nữa, mang chạy theo tôi gọi.

Phú Quang chụp tay Lam Ngọc kéo đi, khói mịt mù không biết còn đâu là đâu. Lúc này, dường như Lam Ngọc tỉnh lại trong cái biên giới cuối cùng của sự sống và cái chết, cô khóc òa lên:

- Hồi sáng này, Kiến Đức đưa cho em cái này nè, bảo em đốt nhà kho.

Cô xòe bàn tay ra, là cái hộp quẹt gas. Phú Quang lặng người, tên khôn nạn.

Lửa tấp gần sát quá, sự tĩnh Phú Quang lôi Lam Ngọc đi. Hai người chạy xuống đến tầng cuối cùng, cả căn nhà đã ngập trong biển lửa.

Ai đó hét vang gọi tên Phú Quang. Phú Quang quyết định nhanh, anh cõng Lam Ngọc xông vào trong lửa, đập lửa mà đi, có ở lại cũng chết mà thôi.

- Phú Quang ra kia!

Ra được đến cửa, Phú Quang quy xuống. Sau lưng anh, Lam Ngọc cũng ngất đi vì sợ.

Lam Phương khóc thút thít dưới chân giường bệnh. Ngày đám cưới của cô lại hóa thành tang tóc, căn nhà cháy hơn phân nửa, Phú Quang và Lam Ngọc hôn mê vì phỏng nặng cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Ngọn lửa phát hỏa từ nhà kho, cả nhà đi vắng chỉ có người làm và Lam Ngọc. Phú Quang là bị nặng nhất, phỏng hai chân.

Lam Phương vuốt ve bàn tay không bị phỏng của Phú Quang, nước mắt cô tuôn chảy, không ngớt. Chợt Phú Quang rên khẽ. Lam Phương mừng quýnh:

- Anh Quang! An tĩnh rồi phải không?

- Nước... nước...

Lam Phương vội vàng rót nước cho anh, đôi môi khô cần nứt nẻ. Cô nghiêng sát mặt vào tay anh:

- Anh Quang!

Phú Quang hấp háy đôi môi rồi mở ra, anh ngỡ ngác nhìn quanh:

- Đây là đâu vậy?

- Đây là bệnh viện anh ạ.

Lam Phương âu yếm lau mặt Phú Quang:

- Anh tỉnh rồi, em mừng quá. Anh nghe trong người như thế nào rồi hả anh?

- Đau lắm!

Sực nhớ, Phú Quang nhìn quanh:

- Còn Lam Ngọc sao rồi hả em?

- Chị ấy nhẹ hơn anh, đang nằm cấp cứu bên kia. Nếu không có anh, chắc là chị ấy chết rồi. Có ai dám xông vào lửa, chạy lên tới sân thượng đâu. Anh mà có mệnh hệ nào, em không sống nổi, anh ơi.

Lam Phương khóc nghẹn ngào, Phú Quang yếu đuối đưa bàn tay lên:

- Anh đau quá!

- Để em chạy đi gọi bác sĩ.

Lam Phương tất tả chạy lên phòng trực, bác sĩ cùng y tá xuống, Phú Quang được khám cẩn thận, ông bảo:

- Anh ấy đã qua nguy hiểm, có điều chân bị phỏng nặng, có thể sau này đi chân thấp chân cao.

- Không sao, miễn là anh ấy qua được nguy hiểm.

Bác sĩ chích cho Phú Quang mũi thuốc giảm đau, anh lại chìm vào cơn mê chập chùng.

Phú Quang tỉnh lại lần thứ hai, anh có vẻ tỉnh táo hơn. Lam Phương ngủ ngời bên cạnh anh. Có lẽ cô cũng quá mệt mỏi. Phú Quang xúc động nhẹ đưa bàn tay vuốt tóc cô, Lam Phương vẫn không hay, cô ngủ thật say.

Phú Quang muốn trỗi dậy, nhưng vừa cựa mình, chân anh đau nhói lên. Đau quá, Phú Quang nằm ngay lại. Cái cử động cựa mình của anh đánh thức Lam Phương. Cô giật mình mở mắt:

- Anh tỉnh rồi hả anh?

Phú Quang gật nhẹ:

- Anh tỉnh này giờ. Em ngủ rồi, anh muốn dậy bế em lên giường mà đau quá, cuối cùng lại làm cho em thức giấc.

- Anh đang như thế này, cử động còn khó khăn nữa là bế em, anh điên thật đó. Em cũng đâu có nằm cạnh anh được, em sẽ chạm vào vết thương của anh. Anh uống sữa nghen.

Không chờ anh đồng ý, Lam Phương đứng lên, cô pha cho anh ly sữa rồi nhẹ nhàng bón từng muỗng sữa. Song, cô lau mồ hôi trên mặt anh:

- Còn đau lắm không anh?
- Cũng còn nhưng không đến nỗi buốt lắm. À! Chị Ngọc như thế nào rồi?
- Chị ấy đã tỉnh và khai là chính Kiến Đức xúi chỉ làm như vậy.

Phú Quang kêu lên:

- Anh nhớ ra rồi! Lúc anh lên sân thượng, Lam Ngọc đưa cho anh cái quẹt gas bảo là Kiến Đức đưa. Hẳn lợi dụng lúc nhà không có người, leo rào vào nhà. Cháy có nhiều không em?

- Khá nhiều. Mẹ nói xem như cửa đi thay người vậy. Ba chỉ bị ngất rồi tỉnh ngay sau đó. May nhờ có anh Lương lúc ấy, nếu không, sợ quá em không biết làm gì hết, chỉ biết khóc thôi.

- Em biết không, người anh lo nhất là con và vú. Cả hai đều an toàn, anh mừng lắm.

Phú Quang đưa tay sờ lên má vợ, than thở:

- Cho đến đám cưới của chúng mình còn trắc trở, ông trời muốn anh và em khổ hoài hay sao? Vết thương của anh chắc là lâu lắm mới lành. Anh lại bắt em vất vả vì anh.

- Em tình nguyện vất vả vì anh mà.
- Chắc là... kiếp trước em mắc nợ anh đó.

Lam Phương bật cười:

- Anh mà cũng duy tâm nữa hay sao?
- Duy tâm chứ em, vì vợ chồng phải có duyên nợ với nhau.
- Vậy anh mắc nợ em hay em mắc nợ anh?
- Em mắc nợ anh?
- Hứ! Anh khôn quá hà, em không chịu đâu. Anh mắc nợ em.
- Ừ, anh nợ em cũng được. Nợ thì phải trả, đúng không em? Cho nên anh sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp luôn.

Lam Phương cảm động hôn lên má chồng, Phú Quang vòng tay ôm qua người cô, anh mê đắm tìm môi cô.

- Anh yêu em.
- Coi chừng đau vết thương của anh đó.

Phú Quang mỉm cười, tình yêu cho anh tạm quên đi cái đau đang hành hạ anh.

Ngoài hành lang, tiếng chân di động khẽ. Một bóng người cao to rời hành lang khoa phòng, đi ra vườn hoa rồi đi luôn ra cổng bệnh viện. Anh âm thầm làm những điều cho người mình yêu và không cần cô phải hiểu. Niềm hạnh phúc của cô, sẽ là niềm hạnh phúc của anh.

Nửa đời gió cuốn về đâu

Tình yêu thoáng chốc chìm sâu đáy lòng

Điều gì phong kín bên trong

Để đêm nay anh đứng trâm ngâm một mình...

Chúc em ngàn ngày hạnh phúc, Lam Phương. Phú Quang! Tôi chúc cậu cũng như thế. Hãy cho Lam Phương nụ cười và tình yêu của cậu.

Bóng Lương thả dài trên đường cô đơn, thênh thang...

HẾT